

בות. יתכן שלעולם לא יהיו. רצח אל-סאדאת, כמו רצח קנדי, מותר אחריו שובל ארוך של תמיהות.

איך הצליחו מבצעי ההתנקשות להסתגל אל תוך המיצעד הצבאי? איך היה בידיהם נשק טעון בתחמושת חיה?

המכונות שגררו את התותחים נסעו בשורות של ארבע. איך הצליחו המתנקשים למקם את מכונתם דווקא בצד הימני של השורה, כסור הקרוב ביותר לבימת ההצדעה?

האם אך מיקרה הוא שהמכונות הגיעה אל בימת הנשיא בדיוק ברגע שבו נערך מעל יעף המטוסים, שביצעו תרגילי אירון בטיקה ושריתקו אליהם את תשומת הלב של המכוובדים ושל אנשי הביטחון כאחד? איך הוכנס למיצעד קצין שאחיו ואחותו נכלאו חודש לפני כן במיסגרת המעצרים ההמוניים של קנאיהדת המוסלמיים? (ו- לפי גירסה אחרת: קצין שאחיו הוצא להורג אחרי ההתקפה של אותה המחתרת על האקדמיה הצבאית בקאהיר, לפני שבע שנים?)

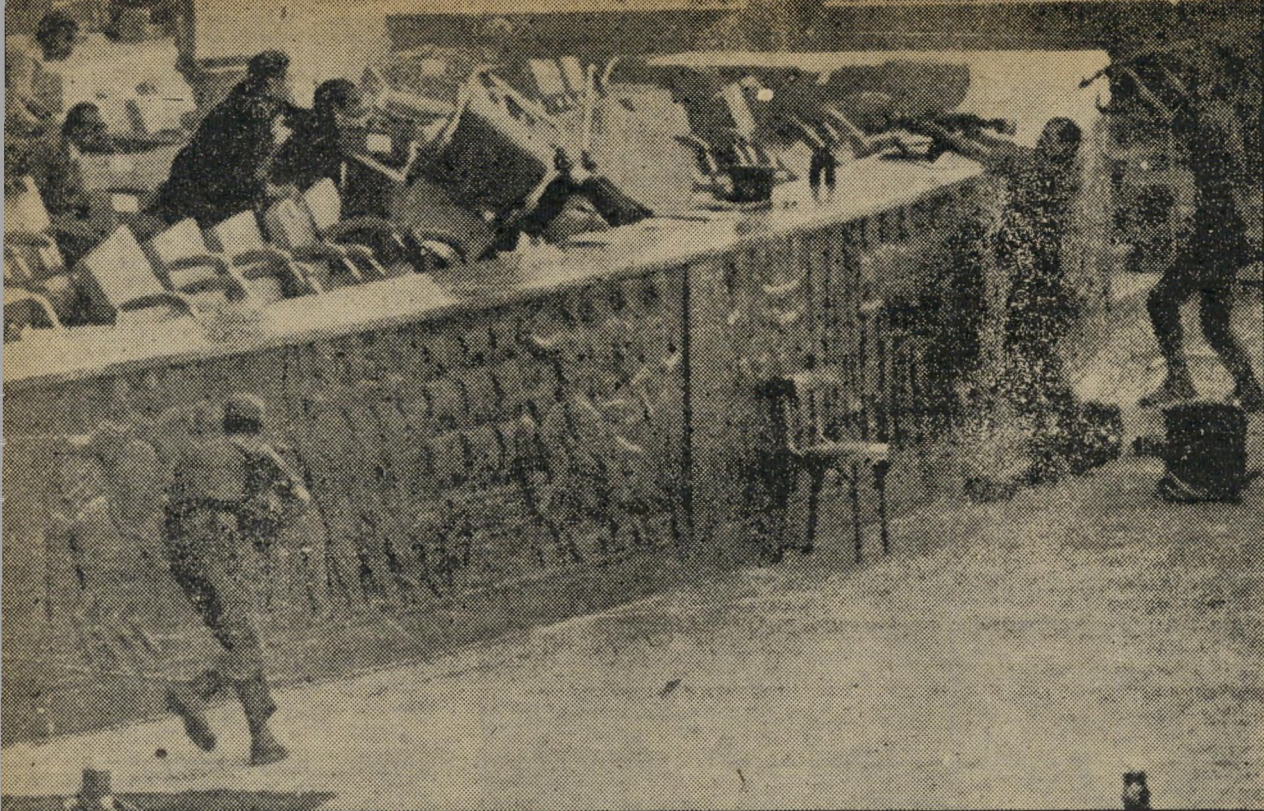
ובעיקר — איך עברו שניות יקרות וגורליות אחרי פתיחת האש על הנשיא, עד שאנשי הביטחון שלו הגיבו? איך יכלו המתנקשים לירות ממכונתם, לקפוץ ממנה, לרוץ אל בימת הנשיא ולרסס אותו בכדורים ממרחק קצרצר, מבלי שאנשי הביטחון עשו דבר כדי להגיב על כך? חסידי התיאוריות האפלות משמיעים השערות נדרות על קשר רחב יותר, על מתלת נרחבת שיש לה תימוכין בדרגים גבוהים יותר. אחרים מסבירים את הכל ביד המיקרה, כאשר אנשים מוכנים למות בעת ביצוע התנקשות, אין כוח בעולם היכול למנוע מהם את ביצוע זממם. די בכמה אנשים, שיש להם מזל, כדי לבצע התנקשות מצולחת, הנראית רק ביעבד, ותודות למיקרה העיוור, כמלאכת מחשבת של תיכנון.

הקורבן ורוצחיו היו אנשים מיוחדים מאוד — גם זה וגם אלה.

הוא, הנשיא, היה פאטאליסט. הוא אי-מין בגורל, בצו של אלה. הוא סירב לנקוט באמצעי זהירות. גם ברגע האחרון, כאשר כבר ידע כי נערכת התנקשות בחייו, כאשר קם ממקומו והושיט את ידיו קדימה, לא עשה את הדבר שכל חייל עושה אינסטינקטיבית כאשר הוא חש ב"סכנה. הוא לא הפיל את עצמו ארצה. ברגע של המבחן העליון נשאר כפי שהיה תמיד: זקוף, גא, מוכן לגורלו. ואילו המתנקשים, אנשי האירגון אל-תכפיר ואל-הג'רה, לא חששו מפני המוות. להיפך, הם צהלו לקראתו. כי על-פי אמור

תצלום מדהים

דאח כבר צנח ארצה, מנוקב כדורים, שומרי ראשו, שהתעררו של צלם-עיתונות מצרי, מראה את רגעי ההתנקשות. אל-סא-

במאחר, מנסים להערים על גופו כסאות, כדי להגן עליו מפני כדורי המתנקשים. מימין נראה מתנקש היוורה מלמעלה כלפי מטה, ולידו חברו, המשעין את נשקו על מעקה בימת ההצדעה.

שוטרים במדים הירוקים של מישטרת הביטחון מונעים גישה וצילום במקום. בעלי-מכונות מעטים, שזוברים במקום בדרכם לעיסקיהם, עוצרים לרגע, מסתכלים, ממשכיכים.

אנוור אל-סאדאת כבר הפך נחלת היסטוריה. וכמו שאמרה אלמנתו — מצריים נמשכה.

לאן מועדות פניה של מצריים עתה? מה יקרה עד אפריל 1982 — ואחרי תאריך זה? מה תהיה המדיניות של המישטר החדש? בשבוע הבא ידווח אורי אבנרי על שיחותיו עם אנשי הצמרת ועם ראשי האופוזיציה, וינסה להשיב על שאלות אלה.

חיים, ביום שבו שובתים הלימודים מפאת החג.

גם זה מוסיף לאווירה המזוהה של העיר, שבה תלמידי גילויי האבל עם שימחת-החג של הילדים.

אך בעיקר מדהימה הפשטות שבה הזר העם, אחרי הלהם הראשון, לסדר-חייו. אחרי שהתברר החששות הראשונים מפני האפשרות של נסיון-הפיכה, ואחרי שעוללה מלוא עוצמת הטראגדיה, כאילו החליטו 43 מיליוני המצרים שהחיים צריכים להימשך. זהו כושר-הספיגה של עם בן תרבות בת קרוב ל-10 אלפים שנה, המודע לנפתולי ההיסטוריה הארוכה שלו.

אנוור אל-סאדאת מונח בקיבורו, ליד פיראמדת-הבטון של קבר החייל האלמוני.

מצריים בידי הכופרים. ועל-פי אמונתם — הכל כופרים, מילבדם. מפני אנשים כאלה אין כימעט הגנה. ובסתור ליבם חוששים המצרים מפני מה-לומות נוספות.

אהלאן

לישראלים

מה זה להיות ישראלי בקאהיר ב-שבוע זה?

טוב להיות ישראלי. שני ישראלים הולכים בערב ברחוב קאצר-אל-ג'ילי, שהוא ריק מכרגיל, ומשור-חחים בעברית. צעיר העובר על פניהם שואל, בסקרנות: „איזו שפה אתם מדברים?“

„עברית“, משיב אחד מהם, ולמראה איהבהנה של הצעיר הוא מוסיף: „השפה של ישראל.“

„אהלאן וסהלאלן! ברוכים הבאים!“ קורא המצרי, כשפניו מאירות.

מי שחשש — או קיווה — כי השלום התמוטט עם מות אל-סאדאת, טעה. אין ספק כי העם המצרי רוצה בשלום. מילבד הקנאים המוסלמיים הקיצוניים, אין איש מתנגד לשלום כשלעצמו — גם לא האופר-זיכיה השמאלית, הנאצרות והאינטלקטור-אלית, המתחח ביקורת קטלנית על מדי-ניות של הנשיא המנוח, על קמפ-דייוויד ועל חדירת האמריקאים.

אין ספק שמנחם בגין תרם תרומה חשובה למניעת כל פיקפוק. באינסטינקט הטיבעי שלו — אולי החוש של שחקן מעולה, או של דמגוג מחונן — עשה את הדבר הנכון, כשבא למצריים, שודר בואו בשידור חי בטלוויזיה. הליכתו אל ההלוויה וממנה ברגל, מפאת השבת, עשתה רושם עמוק על ציבור המכבד מטיבעו רגשות דתיים. המצרי המצוי לא יכול היה שלא להשוות את יחסו המכובד של המנהיג הישראלי, האוייב מאתמול, לצהלת-השימחה שרצה בבירות ערביות שונות עם מות המנהיג המצרי.

יתכן שצודקת ג'יהאן אל-סאדאת, בי-אומרה כי מותו של בעלה לא יחליש את השלום, אלא יחזק אותו. כי עתה מועמד הדבר במבחן, ומוכח כי השלום לא נעשה עם איש אחד, ולא נעלם עם איש אחד. השלום הוא עם מצריים, עם העם, עם המישטר.

בשבוע האבל חל גם חג קורבן הביי-ראם, חג מוסלמי שמח. ליד הפיראמידות אין כימעט תיירים, אלה ביטלו את טיסותיהם למצריים ברגע שנודע על הרצח. בתי-המלון, שהיו תפר-סים עד אחרי חג-המולד, גילו לפתע שיש להם חדרים פנויים.

אבל הכיכר שליד הפיראמידות אינה ריקה. מאות מישפחות מצריות באו הגה להינפש ביום החג. אלפי ילדים מטפסים על דפנות הפיראמידות הענקיות, עד לגובה מסחרר, משחקים לרגליהן, צוהלים ושמיי-

היורש חוסני מובארק ליד ג'יהאן אל-סאדאת בעת הטמנת הגופה בקבר, ליד קבר החייל האלמוני.

נתם, מי שמקריב את חייו על קידוש אלה, עובר מייד לגן-עדן, בלי כל שלבי-מעבר. הם לא באו לחולל הפיכה, הם לא ניסו כלל לפגוע במשיהו מפמליית הנשיא — לא במישפחתו, לא בסגנו חוסני מובארק, לא במפקדי הצבא, הם ביקשו להעניש איש אחד, ואתו בילבד, על שמסר את

סוף ביטוח

שבוע אחרי הרצח הורידו פועלים את ציורי-הענק של הנשיא המנוח, ששרדו ברחובות ובכירות של קאהיר מאז ימי הפגנות-השימחה הגדולות בסוף 1977, כשחזר אנוור אל-סאדאת מביקורו הראשון בירושלים.